

zřízených na základě všeobecné organizace soudní, resp. soudů živnostenských.

Povolává-li zákon v tomto případě k úkolům svrchu vytčeným soudy zvláštní, lze důvod toho shledávati jediné v tom, že chtěl tam, kde na-proti sobě jako strany vystupují jednak organizace zaměstnavatelů, jednak organizace zaměstnanců, vložit rozhodování do rukou orgánů, které svým zvláštním složením jsou k řešení těchto sporů mezi oběma kolektivy zvlášť uzpůsobeny a nelze z toho dovozovati, že zamýšlel vyjmouti úkoly ty z kompetence soudů a přiřknouti je zvláštním úřadům správním k tomu cíli zřízeným.

Z toho patrně, že rozhodčí soudy mzdové nejsou úřady správními a že stížnost proti jejich nálezu k nejvyššímu správnímu soudu podaná je s hlediska § 2 zákona o správním soudě nepřijatelná. Bylo ji proto odmítnouti. (Z nálezu nejv. správ. soudu v Praze ze dne 15. října 1924, č. 17716-24.)

Podpory v nezaměstnanosti.

Náhrada poskytovaná státem na podpory v nezaměstnanosti vyplacené jednotlivými podniky (refundace) může býti přiznána pouze tehdy, když podpory byly vyplaceny osobám nezaměstnaným. Zákon ze dne 10. prosince 1918, č. 63 Sb. z. a n., o podpoře nezaměstnaných — o němž se v konkrétním případě jedná — měl na mysli nahraditi dělníkům onen úbytek mzdy neb služebních požitků, jež utrpěli, protože nebyli zaměstnáni. Předpokládá tudíž, že osoby, jež nárok činí, zaměstnány nejsou. Na tomto stanovisku stojí i § 13 tohoto zákona, jenž zmocňuje ministra sociální péče, aby povolil jiný postup při udělování podpor v nezaměstnanosti, podle tohoto zákona skupinám podnikatelů, kteří nechtějíce propustiti neza-městnané dělníky, vyplácejí jim nadále mzdu aspoň ve výši těchto podpor.

Nezaměstnaností ve smyslu tohoto zákona nelze rozuměti konání prací, jež se v tom či onom závodě normálně nekonají. Nezaměstnanými rozumí cit. zákon jen takové osoby, které vůbec zaměstnány nejsou, které vůbec nepracují a jimž přes to, že nejsou zaměstnány, podnikatel z jakéhokoliv důvodu mzdu dále vyplácí; v tomto případě přísluší skupinám podnikatelů za předpokladů § 13 vůči státu nárok na náhradu vyplacené mzdy ve výši podpor, které by jinak stát vyplácel z důvodu nezaměstnanosti. Nemůže se proto firma právem domáhati náhrady za mzdy, jež vyplatila a jež tvořily ekvivalent za vykonanou práci, ať je vyplácela z té neb oné příčiny. Nárok na náhradu mzdy státem za práce, které jsou pracemi z nouze a jež nebyly vykonávány veřejnoprávními korporacemi, nemá v zákoně o podpoře nezaměstnaných opory, neboť tam není upraven. (Výtah z nálezu nejvyššího správního soudu ze dne 6. prosince 1924, č. 21631/24.)

Redakční sdělení. Prvé číslo II. roč. Soc. revue vyšlo 5. února 1925. Vyčerpává soc. politické zákony a nařízení z prosince 1924 a ledna 1925. Číslo 2. vyjde 5. dubna. — Za podepsané práce odpovídají autoři sami.